

STUDII BIBLICE

Servul—Bun și Rău
Tinerețea și căsătoria lui Isaac
Isaac și Fântânele

SERVUL—BUN ȘI RĂU

„Deci cine este sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugăria sa, spre a le da de mâncare la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel.”—Matei 24:45, 46.

CEA mai mare promisiune făcută omului este promisiunea: „In seminția ta se vor binecuvânta toate familiile pământului.” In această făgăduință se cuprinde și jertfa de răscumpărare, deoarece fără de această „seminție” prețul răscumpărării n’ar putea să funcționeze sau să-și aibă roadele cuvenite. „Seminiția” este Unul lui Dumnezeu. Dumnezeu n’a vorbit in această făgăduință de „seminții”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci numai de una, care este Christosul. Seminția se compune din Isus Christos ca Cap, și din biserica sa, care formează membrele corpului. Aceștia sunt toți una in Christos.—Galateni 3:28.

TOȚI INTR’INSUL

²Scripturile vorbesc mereu de unitatea care există in Christos. Această unitate Dumnezeu a început să o preumbreze prin ceremoniile orânduite, Israelitilor. In aceea instituție omenească, orânduită israelitilor, Aaron și fii săi au fost aleși ca să servească ca preoți, și au fost puși inaintea lui Dumnezeu. Oleiul ungerii a fost vărsat apoi asupra capului lui Aaron, dar nu și asupra capului fiilor săi. (Levitic 8:12) Fii lui Aaron erau obligați să poarte mitră pe frunțile lor, simbolizând că ei trebuie să privească la capul lor, înaltul preot, care era autoritate pentru dânșii, și mai simboliza că dânșii vor fi călăuziți și stăpâniți de mintea înaltului preot și nu de a lor proprie.

³Oleul ungerii, care se vărsa asupra capului înaltului preot, Aaron, se scurgea apoi peste barba și vestmintele sale, acoperind întreg corpul. Prin aceasta voia să se spună că sub-preoții își primesc autoritatea dela cap. (Psalm 133:1-3) Implinirea in antitip a acestei ceremonii, s’a început la botezul lui Isus in Iordan. Aci Isus fu uns de spiritul sfânt. Această ungere simboliza că el era însărcinatul și Solul lui Dumnezeu.

⁴La Rusalii discipolii lui Isus au primit ungera spiritului sfânt, care ungere s’a coborât dela Tatăl prin Fiul său iubit, care era Capul lor. De atunci inainte toți acei care au primit ungera dela Dumnezeu, au primit-o prin Isus Christos, Capul, și sunt socotiți ca membrii ai corpului său, dar nu individual, ci colectiv. Ungerea constituie autoritatea de a lucra, și orice acțiune făcută trebuie să se potrivească cu voința Capului. Aceste câteva idei și fapte arată unitatea lui Christos.

⁵Isus a stat pe pământ timp de trei ani și jumătate, scotind dela botezul său la Iordan, și acum sosi timpul ca el să se departe din lume. El așezase temelia bisericii sale, alegându-și pe ucenicii săi. Pentru aceia cari i-ău rămas credincioși in timpul misiunii sale in lume, cum și pentru aceia care aveau să creadă intr’insul după aceea, și vor fi credincioși lui, el s’a rugat ca ei să fie toți una.—Ioan 17:16-21.

⁶Cu ocazia înființării cinei de amintire a morții sale, Isus a invitat pe ucenicii săi să ia din pâinea și din vinul care era pe masă, explicându-le că aceste simbolizează frângerea corpului său și vărsarea vieții sale la moarte, și le-a spus că dacă dânșii vor să împărtășască cu dansul la împărăția sa, trebuie să se facă părtași și la suferințele și moartea sa. Ulterior Apostolul a dat o tălmăcire asupra înțelesului acestei cinei de amintire, și a spus că pâinea reprezintă unitatea comună a membrilor corpului cu Capul și între oaltă, iar a bea din sângele simbolizat prin vin reprezintă participarea membrilor, împreună cu Capul, la o moarte de jertfă—spunând că toți sunt o pâine și un corp, și astfel una in Christos.—1 Corinteni 10:16, 17.

⁷Invățătura Scripturilor e limpede in privința faptului că toți cei chemați sunt chemați cu o singură chemare la aceeaș speranță, și toți acei care sunt concepuți și unși de spiritul sfânt sunt una in corp și una in spirit. „Un singur corp

este și un singur spirit, după cum și chemați ați fost printr'o singură nădejde a chemării voastre." (Efeseni 4:4) Iarăș apostolul arată că Dumnezeu „tot supuse sub picioarele lui (Christos), și pe dânsul îl dete cap peste toate bisericile, ca una care este corpul lui" (Efeseni 1:22, 23), și apoi spune că aceștia sunt „chemați într'un singur corp."—Coloseni 3:15.

⁸Pentru a-l ilustra pe Christos, apostolul ia un corp omenesc ale cărui membre funcționează de comun acord sub supravegherea capului, arătând unitatea care există în toate afacerile corpului. În legătură cu constatarea sa asupra funcției pe care trebuie să o desfășure fiecare membru în parte, apostolul spune: „Pentru că și într'un singur spirit noi toți am fost botezați spre a fi un singur corp, fie Iudeu fie Elin, fie robi, fie stăpâni de sine, și toți cu un singur spirit am fost adăpați. Căci și corpul nu este un singur membru ci multe." (1 Corinteni 12:13, 14) Această întocmire a corpului este dela Dumnezeu, și el așază pe membrii în corp pentru scopurile sale. „Dumnezeu a pus membrele pe fiecare dintre ele în corp, după cum a voit... Voi dar sunteți corpul lui Christos și membre în parte."—1 Corinteni 12:18, 27.

⁹Atât este de limpede și de recunoscută în Scripturi unitatea lui Christos în cât Domnul vorbește de slăbiciunile membrilor corpului ca și cum acestea ar fi slăbiciunile sale. „Dumnezeule, tu știi nebunia mea, și greșelile mele nu sunt ascunse de tine. Să nu se rușineze prin mine cei ce speră în tine, Iehova, Dumnezeul ostirilor. Să nu se rușineze prin mine cei ce caută pe Dumnezeul lui Israel. Căci pentru tine sufer ocară, rușinea acopere fața mea. Ajuns-am străin fraților mei, da, străin fiilor mamei mele."—Psalm 69:6-9.

¹⁰Când Dumnezeu l'a uns pe iubitul său fiu cu spiritul său, prin aceasta ungere el l'a însărcinat cu împlinirea unui anumit lucru, care lucru este arătat în condițiunile acestei însărcinări, și anume: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea, fiind că Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sermani: m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă, ca să prochem libertatea celor prinși, și deschiderea închisorii celor încetușați: ca să prochem anul îndurării lui Iehova, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; ca să mângâi pe toți, cari plâng."—Isaia 61:1, 2, 3.

¹¹Domnul Isus a spus că cuprinsul acestei însărcinări se referă la dânsul. Prin faptul că cei

chemați fac parte și sunt membrii ai corpului lui Christos, fiecare dintre aceștia este însărcinat să-și facă partea sa. În această lucrare din profetia de mai sus. Bineînțeles, această lucrare trebuie săvârșită sub supravegherea și îndrumarea Capului. (Luca 4:18, 19) Ucenicii au fost trimiși de către Isus, Capul lor, ca să predice evanghelia împărăției sale și să împlinească această însărcinare a profetiei. Ei erau îndrumați să o facă această lucrare atât în timpul său cât și după ce va pleca dintre dânsii. (Matei 10:7; Luca 9:6, 10) La terminarea misiunii sale pământești și plecarea sa din lume el a incredințat ucenicilor săi, precum și tuturor acelor care vor deveni ucenicii săi după aceea, interesele împărăției sale îndrumându-i să meargă în toată lumea și să o vestească.—Matei 28:20.

¹²La înălțarea sa în mărire la cer Isus a primit dela Tatăl porunca să șadă la dreapta sa și să nu facă nimic împotriva Diavolului până nu va sosi timpul lui Dumnezeu să facă din vrăjmași așternutul picioarelor sale. (Psalm 110:1; Evrei 10:12, 13) Când a sosit timpul lui Dumnezeu ca el să înceapă opera sa împotriva lui Satan, Dumnezeu l'a trimis cu deplină putere ca să lucreze. Odată cu aceasta membrii corpului pe pământ au primit o pricepere mai limpede a organizațiunii Diavolului, din ce constă, față de organizațiunea Domnului, și să aprecieze privilegiile de a se alătura Domnului. Atunci când Domnul vine ca să judece și să se războiască, membrii credincioși ai corpului sunt arătați ca unii care îl urmează și susțin. (Psalm 110:3; Apocalips 19:11-14) Aceste Scripturi dovedesc unitatea care există în Christos, precum și acțiunea armonioasă condusă de către Isus Christos și membrii credincioși ai trupului său pentru îndeplinirea dumnezeestii însărcinări dată Christosului.

SERVUL LUI DUMNEZEU

¹³Serv sau slugă este acela care este însărcinat și imputernicit să lucreze în numele și pentru stăpânul său. Iehova Dumnezeu este Stăpânul tuturor și peste toate. El a plănuit și tot el execută sau duce la îndeplinire planul său cu privire la răscumpărarea și mântuirea omului. Apoi este Unul pe care Iehova l'a însărcinat cu ducerea la îndeplinire a acestui plan, și care lucrează în strictă armonie cu voința lui Iehova. Acesta este iubitul Fiu Isus Christos.

¹⁴„Aleșii lui Dumnezeu" la cari Scripturile în

continuu se referă, este Christosul ales al lui Dumnezeu pentru îndeplinirea scopurilor sale. Christosul este seminția aleasă a făgăduinții prin care Dumnezeu își va trinite binecuvântările sale oamenilor. Acest ales se alcătuește din Isus Christos Capul și aceia dintre membrii corpului său care se vor dovedi *credincioși*. Acest ales, corpul compus, este astfel Servul Dumnezeului Celui Prea-Înalt. Isus Christos însuși este numit „Servul meu cel drept”. (Isaia 53:14) Când membrii corpului sunt aleși și adauși la dânsul, devenind o parte dintr’însul, prin aceasta ei devin o parte a Servului.

¹⁵Cu privire la acest Serv, prin profetul său Dumnezeu ne zice: „Iacă, Servul meu, pe care-l sprijin; alesul meu, intru care binevoiește sufletul meu; pus-am spiritul meu peste dânsul; va răspândi dreptul între națiuni.” (Isaia 42:1) Astfel prin profetul său Dumnezeu ne arată că însărcinatul profetiei lui Isaia 61:1, 2, este Servul său ales. Asupra acestui Serv Dumnezeu își pune spiritul său, căruia îi încredințează totodată și autoritatea de a judeca. „Nu va oboși, nici nu va slăbi, până ce va întemeia dreptul pe pământ, până și în țări depărtate vor aștepta învățătura lui.”—Isaia 42:4.

¹⁶După ce arată care este Servul și alesul său iubit, Dumnezeu ne arată apoi amănunțit datoriile hotărâte acestui Serv, și anume: „Eu Iehova chematute-am spre mântuire, și voiu sprijini mâna ta; te voiu păstra, și te voiu face legământ poporului, lumina națiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați; pe cei ce șed în întunericul din închisoare.”—Isaia 42:6, 7.

¹⁷Acest Serv trebuie să ducă lumina adevărului națiunilor pământului, să deschidă ochii celor orbi ca să priceapă lucrurile lui Dumnezeu, și să elibereze din închisoare pe robii care sunt ținuți acolo din cauza temerii și fricei lor; să elibereze pe cei care sunt ținuți în întuneric, spre a putea vedea frumusețile și măririle planului divin. Nu încapă nici o îndoială că această profetie se aplică Domnului Isus și membrilor corpului său. Lucrul pe care îl fac membrii corpului ei trebuie să-l săvârșască în numele Capului, Isus Christos.

¹⁸Dumnezeu arată apoi complecta devotațiune a Servului său față de cauza dreptății. „Cine este orb, afară de Servul meu? Sau surd, ca Solul meu pe care l’am trimis? Cine este orb, ca cel ascultător? Și cine este orb ca Servul lui Iehova?

Vezi multe, dar nu ei seamă la ele, deschide-ți urechile, dar nu auzi. Plăcutu-i-a lui Iehova, din mila sa, ca legea să se mărească, și măreață să fie.”—Isaia 42:19-21.

¹⁹Servul lui Iehova Dumnezeu a fost în totdeauna orb față de orice ispită sau măgulire care i-ar fi întors mintea în lături dela Dumnezeu. În toate timpurile și în orice împrejurări el a fost credincios și adevărat față de Tatăl său. El și-a închis urechea față de orice cuvânt provocator. Datorită acestei ascultări oarbe Iehova se complace în Servul său cel drept, iar Servul mărește legea lui Dumnezeu și o face să fie măreață. Aceste Scripturi dovedesc că Domnul Isus Christos și membrii corpului său sunt Alesul Serv al lui Dumnezeu. Atunci profetul spune acestui Serv: „Ești însărcinat să fii martorul meu și să prochemi numele meu, că eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:10, 12) Aceasta se aplică deopotrivă Capului și membrilor credincioase ale corpului.

²⁰Din nou profetul lui Dumnezeu scrie cu privire la acest Serv, și spune: „Așa zice Iehova, Răscumpărătorul lui Israel, Sfântul său, cătră acela, pe care fie cine îl disprețuiește; cătră acela, pe care îl defaimă poporul, cătră servul domnilor; regii te vor privi, și se vor scula, și domnii; și se vor închina ție, pentru Iehova, care este credincios, pentru sfântul lui Israel, care te-a ales. Așa zice Iehova: în timpul îndurării te-am ascultat, și în ziua mântuirii te-am ajutat, și te voiu păzi și te voiu da de legământ poporului; ca să reintocnești țara, și să faci să moștenească moștenirile pustii; ca să zici celor închiși: eșiți; celor din întuneric: arătați-vă. Vor paște pe lângă căi, și pășunile lor vor fi pe toate înălțimile.”—Isaia 49:7-9.

²¹E limpede că această profetie se referă la Domnul Isus. Apostolul Pavel, după ce arată că fiecare membru al corpului de pe pământ este un Sol al lui Christos, aplică această profetie membrilor corpului. (2 Corinteni 6:1, 2) Vorbind lui Isus și membrilor corpului său, din nou Dumnezeu zice: „Deci ascultă, Iosua, arhiereul, tu și soții tăi care șed înaintea ta. Căci ei sunt oameni de semne; căci iacă, aduc pe Servul meu, ODRASLA.” (Zaharia 3:8) Odrasla din această Scriptură este Christos, iubitul lui Dumnezeu, și este arătat aci ca Servul lui Iehova.

²²Văzând astfel că Servul lui Iehova este Christos, iar Christosul se compune din Isus și membrele credincioase ale corpului său, este întemeiat să aplicăm numele de „Serv” fie lui Isus

Christos singur sau lui Isus Christos și membriilor corpului său uniți într'însul; iar câteodată termenii acesta se aplică numai membrilor încă pe pământ ai corpului lui Christos.

PICIOARELE SALE

²²Corpul omenesc este întrebuințat să illustreze Corpul lui Christos. De sine înțeles picioarele corpului sunt membrele cele mai apropiate de pământ. Prin profetul său, și întrebuințând această figură a corpului, Dumnezeu ne lămurește atât de clar în această privință în cât nu rămâne nici o îndoială cine este Servul său. Vorbind despre ultimile membre pe pământ care îl reprezintă pe Christos, el zice: „Cât de frumoase sunt pe muntele picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă mântuirea, celui ce zice către Sion: Dumnezeul tău domnește.“—Isaia 52:7.

²³Profetul lui Dumnezeu arată aci nu numai că membrele credincioase de pe pământ sunt o parte a corpului lui Christos, dar mai arată, totodată, că interesele împărăției sunt incredințate acestora ca unora care sunt îngrijitorii lui Dumnezeu. Ei se îngrijesc de interesele împărăției, și pun toate străduințele pentru păzirea acestor interese. Aceasta o fac prin aceea că într'un mod orânduit și înțeles ei proclămă vestea împărăției sale, după cum este scris: „Vocea custozilor tăi: ei înalță vocea: ei cântă cu toții: căci văd, ochiu către ochiu, că Iehova s'a întors în Sion.“—Isaia 52:8.

AVUȚIA SA

²⁴Aproape toate parabolele sau cuvântările întinse roșite de către Domnul Isus se referau la împărăția cerului. Ucenicii îi puseră întrebarea cu privire la a doua sa venire. Ei n'au priceput însă însemnătatea întrebării lor. Domnul s'a folosit de ocazia întrebării lor ca să ne deie învățături de mare însemnătate. El le-a povestit apoi parabola cunoscută sub parabola talanților, în care s'a asemănat pe sine cu unul care s'a dus să călătorească într'o țară departe și care, înainte de a pleca își chiamă slugile cărora le incredințează treburile și averea sa. (Matei 25:14-19) Christosul, în mod colectiv, este Servul lui Iehova Dumnezeu, iar membrii corpului sunt o parte a acestui Serv; ei mai sunt și servii sau slugile lui Christos, care este Capul lor.

²⁵Fără îndoială avuția amintită în această pa-

rabolă reprezintă interesele împărăției. Apoi Domnul arată că la plecarea sa el dă diferiților membrii anumiți talenți, fiecăruia după capacitățile sau putințele sale. Capacitatea sau putința de aci înseamnă spiritul Domnului, măsura cât este consacrat fiecare. O consacrare deplină Domnului, o supunere veselă voinței sale sfinte și o devotațiune loială și serioasă, toate acestea reprezintă abilitatea sau putința unuia. Acestea abilități se măresc sau cresc sau înmulțesc pe măsura în care unul se umple cu spiritul Domnului. Astfel putem spune că abilitatea sau putința reprezintă devotațiunea deplină față de Domnul precum și spiritul Domnului pe care unul îl are.

²⁶Atât talentele cât și avuțiile sunt lucruri de valoare și reprezintă astfel interesele împărăției. Tocmai înainte de a fi răstignit Isus a zis către ucenicii săi: „Și eu întocmesc pentru voi împărăție după cum a întocmit pentru mine Tatăl meu.“ (Luca 22:29) „Talenții“ împărțiți slugilor sale în diferite cantități reprezintă astfel interesele împărăției incredințate lor în mod individual, după măsura în care este fiecare devotat Domnului. Cu toții la oaltă au în stăpânirea lor „avuțiile“ sale, care reprezintă toate interesele împărăției sale.

²⁷„După un timp îndelungat vine și stăpânul acelor slugi, și face socoteală cu dânsii“. (Matei 25:19) Parabola arată că trebuie să sosească odată timpul când Domnul se va întoarce să facă socoteală cu acele slugi cărora le-a incredințat interesele împărăției, reprezentate prin avuția sa. Apoi parabola arată că atunci când Domnul de fapt se întoarce și începe să facă socoteală cu slugile, el află două clase. Pe una din aceste clase el o numește „slugă bună și credincioasă“ iar pe cealaltă „slugă rea și neluătoare aminte“.

VENIREA SA

²⁸Textul mai sus citat, și în înțelesul acestui articol, se referă la „sluga credincioasă și cuminte“. Imediat se pune întrebarea: „Cine este deci aceea slugă credincioasă și cuminte?“ Și apoi citim declarația: „Fericită este sluga aceea, pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel.“—Matei 24:45, 46.

²⁹Sunt dovezi limpezi și convingătoare că a doua prezență în lume a Domnului se datează de la 1874, și începând dela acel timp Domnul Isus a lucrat pentru a aduna la sine pe aceia care au încheiat un legământ cu Dumnezeu prin sacri-

ficiu. (Psalm 50:5) Isus a spus că el va fi prezent în lume atunci când veacul evangheliei se va sfârși pentru a conduce lucrul secerișului, care înseamnă un lucru de adunare a recoltei. (Matei 13:30) Faptul că începând dela 1874 înainte a fost în curs o mare lucrare de seceriș este cea mai bună dovadă despre prezența Domnului începând cu această dată. Tot dela acest tip începând Domnul a lucrat la o operă de pregătire. În cursul acestei opere de pregătire, adevărurile mari și prețioase, care erau de multă vreme ascunse dela poporul lui Dumnezeu prin opera vrăjmașului, au fost readuse și redade poporului său.

³¹Printre alte lucruri, Isus a spus că unul dintre semnele prezenței sale va fi următorul: „Căci precum fulgerul ese dela răsărit și se arată până la apus, astfel va fi și venirea Fiului omului.” (Matei 24:27) Cuvântul din care se traduce aici cuvântul „fulger” înseamnă strălucitor sau soare. Precum soarele răsare la răsărit și apoi mereu merge spre apus, făcând cărarea unuia tot mai luminoasă și mai strălucită, tot astfel s'a întâmplat și în decursul prezenței Domnului. Lumina care a strălucit pe cărarea creștinului a crescut din ce în ce mai mare în măsura în care se apropia de ziua desăvârșirii.—Proverbe 4:18.

³²Cea mai bună dovadă despre timpul împlinirii unei profetii sau a unei cuvântări profetice sunt faptele fizice care îi arată împlinirea. Dela 1874, înainte adevărul a strălucit din ce în ce tot mai mult, lumina a crescut, și lucrul de seceriș a progresat. Totuș se va observa că întrebarea pusă în Matei 24:45 nu se referă numai la dovada prezenței Domnului. Cercetând mai de aproape se va mai găsi că timpul, în legătura lui cu această întrebare, etse acelaș timp care stă în legătură cu împlinirea amănuntelor acestei profetii.

VENIREA ÎN TEMPLUL SĂU

³³Scripturile arată că la sfârșitul zilei de pregătire a lui Dumnezeu, Isus, ca Solul lui Dumnezeu, deodată intră în templul său. Contextul arată că scopul venirii sale este pentru a judeca, care va fi un timp de aspre și înfocate încercări. (Malachi 3:1-3) Parabola talenților arată că Domnul vine să facă socoteală cu slugile sale. Scripturile care se referă la venirea Domnului în templul său arată că el vine cu scopul să ancheteze și să judece. Astfel venirea în templul său, și împlinirea parabolei cu talanții, trebuie să sincronizeze sau să se potrivească ca timp; de fapt se potrivește.

³⁴Prezența Domnului, despre care se vorbește la începutul capitolului 24 din Matei, este tradus din grecescul *Parousia*. Inșă cuvântul întrebuințat cu privire la venirea sa când găsește pe „Servul” cuminte și credincios din Matei 24:45 este tradus dintr'un alt cuvânt, și anume *erchomai*, care înseamnă *sosire*. S'au adus destule dovezi prin această revistă celor ce cred destul de convingător că Domnul este în templu din 1918. Aceasta încă se potrivește cu timpul când Domnul a început împlinirea parabolei cu talanții.

³⁵Întrebarea însemnată care se impune aici este: cine este Servul credincios și cuminte amintit mai sus? Sluga cuminte este aceea slugă care își folosește cunoștința pe care a primit-o dela Domnul în armonie cu voiața lui Dumnezeu. Acela care lucrează în armonie cu regulile dumnezeesti etse un om cuminte. Una din numirile date Domnului Isus este numirea de Credincios și Adevărat. Sluga credincioasă este acela care își întrebuințează toate puterile sale cu care este inzestrat, și toate ocaziunile pe cari le are, ca să păzască și să înainteze în interesele împărăției cerului care i-au fost incredințate.

³⁶Să cercetăm acum cuvintele Domnului Isus, și să traducem literalmente cuvântul grec „venire”, așa cum apare în Sriptură. Isus deja spusese care au să fie semnele și dovezile prezenței sau parousiei sale. Apoi a spus ucenicilor: „Deci priveghiați, că nu știți în care zi vine [sosește] Domnul vostru.” Această *sosire* [*erchomai*], parecă se referă la timpul când omul care călătorise într'o țară îndepărtată se întoarce la slugile sale și sosește la timpul și locul unde sunt. Apoi Domnul arată o ilustrație cum un stăpân bun al casei, dacă ar ști tocmai când vine Domnul, n'ar îngădui ca să intre în casă. Invățătura pe care vrea să ni-o deie prin aceasta este că un stăpân bun trebuie să fie priveghetor: tot astfel trebuie să fie priveghetor acum Servul. El apoi spune: „De aceea și voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți vine [sosește] Fiul omului. Deci cine este sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugărimea sa, spre a le da de mâncare la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind [sosind] stăpânul său o va găsi făcând astfel.”—Matei 24:44-46.

³⁷Nu pare la loc să aplicăm aceste versete timpului prezenței Domnului în 1874. După cât arată faptele nu era nimeni la acel timp care să fi fost cercetat în mod deosebit, aflat, aprobat și făcut stăpân peste avuția Domnului. Nu era nimeni

in 1874 care să dea hrană la timp casei credinței. Numai după aceea s'a ivit opera Secerisului, și cu deosebire opera de restaurare a adevărului cu privire la răscumpărare, restatornicire și a doua venire a Domnului. Deoarece cuvintele Mântuitorului arată că el se referă la timpul când sosește să facă socoteala cu clasa Servului, nu putem rezista încheerii că această scriptură se aplică la 1918: adică, după ce Domnul a venit în templul său și a început să facă socoteală cu aceia cărora le-a încredințat interesele împărăției sale.

³⁸Scripturile citate până aci dovedesc peste orice indoială că Servul ales al lui Dumnezeu pe care el îl aprobă și în care se complăce este Christosul, că acest Christos constă din Isus și membrele credincioase ale corpului său; și că scripturile adese ori vorbesc de membrele corpului ca de Domnul însuși, pe motivul că ei fac parte dintr'insul. (Fapte 9:4, 5) Trebuie astfel să socotim că atunci când Domnul vine în templul său află o clasă a Servului cuminte și credincios.

³⁹Parabola talanților arată că atunci când Domnul vine în templul său el află o clasă careia el îi încredințează interesele împărăției, care clasă se compune din acei membrii cari au lucrat înțelepțește și au fost credincioși. „Și apropiindu-se cel care luase cinci talanți aduse alți cinci talanți, zicând: Doamne, cinci talanți mi-ai dat în mână; iată alți cinci talanți am câștigat la dânsii. Zise lui stăpânul său: bine, slugă bună și credincioasă; la puține ai fost credincios la multe *le voi pune*: intră întru bucuria Domnului tău.“—Matei 25:20, 21.

⁴⁰Au fost uni care au avut cinci talanți și alții care au avut doi, și fiecare a fost credincios în măsura abilității și ocaziunii sale, și la toți aceștia Domnul le-a zis: „Ai fost credincios, am să te fac *stăpîn* peste multe.“ Această corăspunde în tocmăi cu ceea ce Isus a zis în Matei 24:46, 47: „Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel. Adevăr zic vouă că o va pune peste *toată averea sa*.“

⁴¹De sigur, aceia pe care Domnul i-a găsit credincioși la întoarcerea sa în templu au fost fericiți. Aceștia au căutat cu credincioșie de averea sa, și el își exprimă plăcerea de ei și îi pune și peste mai mari lucruri. Deoarece Isus vorbește de membrele corpului său ca de sine însuși, și deoarece Scripturile hotărăsc în mod deplin că Servul este Christosul, nu putem rezista încheerii că „sluga credincioasă și cuminte“, amintită

de Domnul, este o clasă, compusă din aceia pe cari îi găsește credincioși la timpul când vine în templul său.

FAPTELE

⁴²Una din cele mai bune dovezi în privința unei priceperi adevărate a vre-unei Scripturi este potrivirea faptelor cu ea, potrivitându-se în tocmăi. În 1914 Domnul și-a luat puterea sa cea mare ca Rege. Apoi a urmat o luptă mare în cer—deoparte Domnul Isus, susținut de îngerii săi; iar Diavolul și îngerii săi pe de cealaltă. Diavolul a fost dat afară. Apoi Domnul deodată a venit în templul său. În potrivire cu parabola, el a venit în templul său ca să facă mai întâi socoteală cu slugile sale. Judecata trebuie să înceapă dela casa lui Dumnezeu.—1 Petru 4-17.

⁴³O mare nedumerire și necaz a fost pe pământ la acel timp. Creștinii consacrați erau persecutați de organizațiunea Diavolului, iar războiul a fost un pretext bun pentru persecutarea lor nedreaptă. Cu toate acestea, au fost o mână de creștini consacrați peste tot pământul care au stat hotărâți lângă Domnul și cauza sa, străduindu-se din toate puterile lor se prochemă vestea împărăției. La acelaș timp ei își dădeau toată silința ca să servească cu hrană la timp cuvântul tuturor acelor care credeau în Domnul. Slugăria sa erau toți aceia care sunt concepuți de spirit, pentru că aceștia sunt casa credinței.

⁴⁴S'a făcut o mare distribuire de for gratuite în ultima jumătate a anului 1917 și începutul anului 1918. Această literatură declara pe față prezența împărăției. Această literatură a fost făcută de către Societate. Ea a adus multă persecuție asupra poporului Domnului. Ea a cauzat o împărțire. Era voia Domnului că această lucrare să meargă înainte. Interesele împărăției o cereau. S'a făcut o mare și întinsă distribuire în Volumului 7, și acesta a adăus nu în mică măsură la persecuția acelor care se străduiau să servească Domnului și să caute de interesele împărăției sale.

⁴⁵După persecuția din 1918 acei cari au stat hotărâți pe partea Domnului, au fost onorați de dânsul mai mult ca oricând, prin aceea că li s'au dat ocaziuni mult mai mari de slujbă. Era ca și cum le-ar fi zis în cuvinte auzibile: „V'ați dovedit credincioși în mijlocul împotrivirii. Nu mi-ați făcut nici un folos mic, dar pentru credincioșia voastră vă pun peste mai multe lucruri. Intrați astfel în bucuria Domnului vostru.“

⁴⁶De atunci încoace acei care au iubit pe Domnul și au spiritul său au mers înainte, cu bucurie vestind vestea împărăției. Numai aceștia au apreciat faptul că bucuria Domnului este puterea lor. Dumnezeu le-a dat o vedere mai clară a planului său și a datoriei lor. În armonie cu această profecție fulgeri de lumină au eșit din templu, luminând mintea celor credincioși. Aceasta i-a încurajat la o mare activitate și zel iubitor pentru Domnul. Fără să se îngâmfe ei au dreptul să spună că sunt binecuvântați de Domnul.

⁴⁷Isus a spus că „îi va pune peste toată averea sa.“ Aceasta înseamnă astfel că cei credincioși sunt puși de Domnul ca să caute de interesele împărăției sale pe pământ. Acum fiecare să-și pună întrebarea aceasta și tot singur să-și răspundă la dânsa: Cine pe pământ caută astăzi de interesele împărăției cu toată seriozitatea și zelul de care sunt capabili, prochemând zi de zi ziua mântuirii lui Dumnezeu, înălțând steagul lui Dumnezeu și mărturisind că împărăția cerului s'a apropiat? Toți care vor să răspundă acestei întrebări trebuie să recunoască că nu este decât un mic corp de creștini pe pământ, care face această lucrare și nimeni altul. Aceeaș clasă de creștini se hrănesc unul pe altul din Cuvântul lui Dumnezeu, punându-și toate silințele să ducă hrana și robilor din închisoare, care fac parte din clasa credinței.

⁴⁸Nu pare să existe vre-un teneiu, în înțelesul acestor Scripturi, pentru a încheia că „sluga credincioasă și cuminte“ s'ar refera la vre-o persoană oarecare, ci se referă la membrele picioare a lui Christos—aceia care sunt orbi față de orice altă afară de voința Domnului, și care într-o armonie dumnezească își înalță vocile cântând vestea împărăției sale.

SLUGA REA

⁴⁹Toți aceia care sunt concepuți și unși de spiritul sfânt se află în Christos și în virtutea acestui fapt fac parte din clasa Servului. Parabola talanților arată că unii din această clasă a Servului, atunci când Domnul a venit în templul său, au fost găsiți ca necredincioși; și acestora Domnul le-a zis: „Slugă rea și neluătoare aminte... drept aceea luați dela dânsul talantul și-l dați celui care are zece talanți... și pe sluga cea nefolositoare aruncați-o în întunericul din afară: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.“—Matei 25:26, 28, 30.

⁵⁰Nu incapa indoială, astfel, că sluga rea o formează aceia din clasa Servului care au fost găsiți necredincioși la timpul când Domnul a venit în templul său. „Dar dacă aceea slugă rea fiind va fi zis în inima sa: stăpânul meu întârzie, și va fi început să bată pe cei împreună cu el slugi, și mănâncă și bea cu bețivii: stăpânul acelei slugi va veni în ziua în care el nu așteaptă, și în ceasul când nu știe, și-l va despica în două, și partea lui o va pune cu fățarnici: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.“—Matei 24:48-51.

⁵¹Să ne aducem acum aminte de faptele așa cum ele s'au întâmplat, și cum către finea anului 1917, care a fost începutul anului 1918, s'a început o împărțire a poporului lui Dumnezeu care pretindea a fi consacrat și în adevărul de față. Unii au spus, fie prin purtarea lor sau prin cuvinte chiar: „Nu mai este nimic de făcut: orice lucru a încetat“, și au și încetat de a mai face ceva, refuzând orice conlucrare cu Domnul.

N'au fost mulțumiți numai cu asta, ci s'au apucat să spună tot felul de lucruri rele împotriva celorlalți slugi cu dânsii, bătându-i cu cuvinte amare și batjocoritoare. Astfel slugile care au rămas credincioase Domnului au devenit puncte de atac ale acelor, care apucaseră pe o altă cale.

⁵²„Bețivii“ despre care se amintește mai sus trebuie să se refere la clasa de care vorbește apostolul atunci când spune că s'au îmbătat cu învățăturile false ale acestei lumi. Această clasă a slugei rea, cea mai mare parte a lor, au început să doarmă în ce privește lucrul: și o noapte întunecoasă s'a lăsat asupra bisericii. „Pentru că cei care dorm, noaptea dorm, și cei care se imbeată, noaptea se imbeată.“—1 Tesaloniceni 5:7.

⁵³Faptele arată că cearta și turburarea și „baterea servilor s'a început în 1917, înainte de a veni Domnul în templul său. Cuvintele Mântuitorului sună: „Stăpânul acelei slugi va veni în ziua în care el nu așteaptă, și în ceasul când nu știe.“ Acei care s'au întors dela adevărul prezent în 1917, și de atunci încoace, nu cred cum că Domnul este în templul său: ei se împotrivesc acelor cari arată faptul venirii Domnului în templul său. E limpede că sluga rea nu se referă la vre-o ființă omenească singulară, ci se referă la o clasă compusă din acei care sunt necredincioși atunci când Domnul sosește în templul său.

LUMINA DIN TEMPLU

⁵⁴Ceea ce spunem în acest articol nu vrem să fie înțeles ca o nescotire a celor scrise până acum. Unii au susținut că versetul despre „sluga credincioasă și cuminte” se aplică în mod deosebit fratelui Russell. El însuși niciodată n'a pretins aceasta. Că fratele Russell a fost unul pe care Domnul l'a întrebuit în mare măsură, nimeni dintre aceia care îl cunosc nu se îndoiește. Apoi că Domnul l'a întrebuit într'un fel mai mult decât pe oricare alt om care a trăit pe pământ din zilele Sf. Pavel și până acum, iarăș este clar. Dar aceste fapte nu schimbă întru nimic înțelesul și explicația acestei Scripturi. Este clar din Scripturile citate până aci că Servul ales al lui Dumnezeu este Christos, Isus Capul și membrii corpului ăsu; și că Isus Christos vorbește de membrele credincioase ale corpului său ca parte dintr'insul.

⁵⁵A spune că „sluga credincioasă și cuminte” se aplică unei singure persoane ar însemna că o mare parte a membrilor corpului lui Christos n'ar putea fi clasati ca servi credincioși sau cuminti. Aceasta interpretare ar însemna să vătămăm înțelesul acestei scripturi. Numai pe cei credincioși și cuminti în această privință Dumnezeu a făgăduit să-i protejeze în templul necazurilor. „Iubiți pe Iehova, toți cuvioșii săi; pe cei credincioși îi păzește Iehova.”—Psalm 31:24.

⁵⁶Afară de asta, Domnul n'a promis să facă pe un singur om păzitorul tuturor intereselor sale pe pământ. Toate interesele împărăției sunt ale Domnului; și când de pe urma venirii sale în templu și judecata care a urmat și s'a întâmplat împărțirea celor credincioși și necredincioși celor dintâi el le-a zis: „Vă încredințez vouă paza intereselor împărăției mele, și să căutați de slugăria sub supravegherea mea.” Aceasta este în armonie cu Scripturile și cu faptele știute. Trebuie să fie o mare încurajare aceasta pentru fiecare care se examinează pe sine să vadă dacă servește cu credincioșie Domnului și stă lângă dânsul devotat.

⁵⁷Domnul nu este căutător în față sau la persoană. El ne judecă după credincioșia și devotațiunea lui. Toți membrii corpului lui Christos pe pământ sunt una, umblând împreună ca unul, prochemând în armonie vestea împărăției sale și ca un corp unit ei formează Servul Domnului și reprezentantul său pe pământ ca o parte a marelui Serv ales al lui Dumnezeu. Când un creș-

tin devine necredincios el se retrage din aceasta favorată clasă a Servului.

⁵⁸Mai departe, dacă venirea amintită în textul de mai sus se referă la venirea Domnului în templul său, și textul se aplică după venirea sa în templu, este clar că această Scriptură nu putea fi înțeleasă înainte de 1918. Domnul nu tălmăcește cuvântul său înainte de vreme. El permite poporului său să împlinescă sau să aibă o parte în împlinirea unei scripturi, și după aceea le permite să vadă ce parte au avut ei în aceasta. Nimeni nu poate fi laudat pentru interpretarea scripturilor. Scripturile nu sunt o interpretatie privată a cuiva. Cuvintele Domnului în acest text erau profetice; și când profetia s'a împlinit sau este în curs de îndeplinire, atunci cei credincioși se pot aștepta să o priceapă.

⁵⁹După venirea Domnului în templul său se întâmplă că cei credincioși primesc haina dreptății și mantia mântuirii, intrând în bucuria Domnului. (Isaia 61:10) Acei care în urma unei cercetări a lor găseseră că au mărturia că au fost credincioși Domnului, și încearcă și azi cu străduință să țină poruncile sale, au orice motiv să se bucure. Ei observă că sistemele bisericilor nominale au fost definitiv alungate de la Domnul, și nu mai au nici o însărcinare cu privire la interesele împărăției Domnului. Mai vad apoi că clasa slugei rele încă n'are nici o însărcinare în această privință. Văzând că Domnul și-a încredințat lucrul acelor care îi sunt credincioși și îl iubesc, făgăduind să-i apere și protejeze și păstreze împotriva vicleșugurilor vrăjmașului în ceasul necazurilor, ei pot să se bucure și să nădăjduiască într'o așteptare cu ușile deschise pentru a intra în împărăția veșnică a Domnului.

⁶⁰Având înaintea minții aceste fapte fizice pe care le cunoaștem, să mai citim odată versetul și să răspundem întrebării: „Deci cine este sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugăria sa, spre a le da de mâncare la timp?” (Matei 24:45) Răspunsul la aceasta este: acei care au fost găsiți credincioși atunci când Domnul a venit în templul său. Avuția Domnului sunt tote interesele sale. Pe clasa acestui servitor credincios și cuminte Domnul a pus-o peste toată avuția sa, sau interesele împărăției sale, pe pământ. Se cere continuarea credincioșiei până la moarte fiecăruia care vrea să rămâie în această clasă a Servului cuminte și credincios.

⁶¹ Acei care au fost odată unși și astfel au făcut parte din clasa Servului, și cari dela 1918, au refuzat să participe în anunțarea împărăției, și care să ocupă cu baterea celorlalți slugi, și pe-trec cu lumea, constituie clasa slugii rele. Este clar ori cui că asupra fiecăruia care face parte din clasa Servului se așază obligația, că de acum înainte să-și îndeplinească cu *credincioșie* partea sa de legământ cu Domnul. Acelora care vor rămânea credincioși el le-a promis o intrare cu bogăție în împărăția veșnică a Domnului.

INTREBĂRI BEREANE

- Care este cea mai mare făgăduință făcută omului? La ce semnificație se referă? Cum a fost preumbrită unitatea lui Christos? Când a început ungera antitipică, și ce înseamnă? § 1-5.
- Ce învățătură însemnată înțelegem serbarea cu Cina de Amintire? Cum mai este ilustrată unitatea Christosului în Noul Testament? Explică Psalmul 69:6-9, § 6-9.
- Cum arată Isaia 61:2 unitatea lui Christos? Cum a fost îndeplinită această însărcinare? § 10-12.
- Cine este alesul lui Iehova și Servul său cel drept? Cum arată profetul pe cel însărcinat din Isaia 61:1, 2? Cum mai deținește el datorită acestui Serv? § 13-17.
- Pentru ce se spune că Servul este „Orb” și „surd”? Cum știm că Isaia 49, 7-9 se aplică membrilor corpului? Explică Zabaria 5:8. Care sunt cele trei chipuri sau feluri în care cuvântul Serv se întrebuițează în Scripturi? § 18-22.
- Care sunt cele două fapte de seamă subliniate în Isaia 52:7, § 23, 24.
- La ce se referă în genere parabolele și cuvântările întrebate ale Domnului? Care este alcătuirea parabolei

cu talanții? Ce sunt „avuția” și „talentii”? Când se întoarce stăpânul parabolei care sunt cele două clase pe care le găsește? § 25-28.

Ce întrebare se pune în textul acestui articol? Când s'a început prezența a doua a Domnului? Și ce a făcut atunci? Cum este zugrăvită prezența sa în Matei 24:27? Explică pe larg, § 29-32.

Când, cum și pentru ce avea Domnul să vină în templul său? Explică cuvintele *parousia* și *erchomai*, și arată cum sunt acestea întrebuițate în Matei 24 capitol. Ce-l face pe unul să fie slugă credincios și cuminte? Pentru ce nu se potrivește să aplicăm *erchomai* la începutul Secerișului? § 33-37.

Adună la olaltă și arată faptele scripturale pe care le-am privit până aci, cu deosebire parabola talanților, și explică apoi însemnătatea Servului din Matei 24, 46, 47, § 38-41.

Cum putem cunoaște că am tâlmăcit bine scripturile? Ce se aștepta ca Domnul să facă când vine în templul său? Care sunt faptele? § 42-46.

Cum este servitorul pus peste toată avuția Domnului? Ce este avuția, și cine sunt incredințații cu ea? § 47, 48.

Cine formează clasa slugii rele din Matei 24:48-51? Că lucruri care se aseamănă arată parabola talanților cu privire la aceasta? Care sunt faptele fizice în cazul de față? § 49-53.

Cum a fost tâlmăcit Matei 24:45-47 de către unii până acum? A explicat fratele Russell odată această Scriptură în felul lor? Dacă am mărgini aplicarea acestei scripturi la o singură persoană, ce ar însemna aceasta pentru toate celelalte membre ale picioarelor lui Christos? Adună acum dovezile scripturale cu privire la tâlmăcirea adevărată, § 54-59.

Ce învățătură importantă pentru biserică se găsește în acest text pe care o aplicare mărginită ne-ar răpi-o? § 60, 61.

W. T. 15-II-1927.

TINEREȚEA ȘI CĂSĂTORIA LUI ISAAC

LECȚIUNEA PENTRU 27 MARTIE

— FACER⁶² 24:1-67—

„Toți pașii celor dreپți sunt orânduiți de Dumnezeu.”—Psalm 37:23.

ISAAC, fiul făgăduinții, în care se concentrau pentru un timp bogățiile harului lui Dumnezeu pentru vreme, n'a fost însemnat nici ca copil și nici ca om. Experiențele sale au fost cele obișnuite, nimic deosebit. Și nu este oare tot așa și în cazul celor mai mulți dintre ai Domnului? N'au fost aleși mulți dintre cei înțelepți, dintre cei mari, dintre învățați, nobili sau avuți, ci mai mult săracii acestei lumi, bogați în credință și moștenitori ai împărăției. (1 Corinteni 1:26-29; Iacob 2:5) Dacă toți aceia cu care Dumnezeu a avut de a face cu dănsii ar fi fost însemnați, atunci cei mai mulți dintre noi s'ar simți atât de jos în căt ne-ar cauza temere în privința chemării și alegerii noastre în clasa aleasă.

²Ne pare totuș bine că în urma îngrijirii dumnezeiești unii dintre aleșii Domnului sunt însemnați, mari, care însemnătate va măriți însă au fost aproape ca aruncate cu furca asupra lor prin necesitatea sau interesele planului lui Dumnezeu. Dar ne pare

bine și de cei care sunt mai puțin însemnați, în a cărui inimă Domnul lucrează cu aceeaș putere, acelaș lucru de har, curățindu-i și pregătindu-i pentru moștenirea sfinților în lumină. O lecțiune pe care o putem trage din aceasta este aceea, că este cu puțință să se desvolte și să se ajungă la înalte idealuri în serviciul lui Dumnezeu până și ocelora cari n'au fost însemnați în rânduiala acestei lumi. Cei mai mulți dintre aleșii Domnului sunt din această clasă — „Așa Tată, că așa a fost bunăvoința înaintea ta.” —Matei 11:26.

³Numele Isaac înseamnă „râs”, dăr această numire nu pare a se potrivi cu viața copilului și omului numit astfel. Isaac trăia retras, iubea pacea, mijlocirea, liniștea, și nu avea spiritul sau firea sburdalnică care s'ar părea că indică numele. Se poate că râsul în legătură cu numele său să fie o amintire a întâmplărilor părinților săi în legătură cu nașterea sa. Citim de pildă în Facere 17:17 că „Abraam căzu peste fața

sa, și răsă zicând în inima sa: au doară omul cel de o sută de ani va mai naște fii. Iarăș citim în Facere 18:12 că „Sara răsă în șine, și zise: după ce deja ăm îmbătrânit, se poate că eu să mai am poftă, când și Domnul meu este bătrân.” La 21:6 citim că atunci când a născut pe Isaac Sara zise: „Răs imi făcu mie Dumnezeu, că oricine va auzi va rade de mine.”

“O altă idee în legătură cu Isaac este aceea, că deoarece el tipifica pe Christos (Galateni 4:28), bucuria tipificată prin numele său era o profeție a binecuvântărilor care au să vie lumii prin Christosul preamărit, în armonie cu cântecul ingerilor—„Veste de bucurie mare pentru tot poporul.” (Luca 2:10) Dar precum Isaac nu era sburdalnic sau dedat răsu-lui răbun, tot asemenea nici Isus, antitipul săi, și nici biserica, care este corpul său. Cu toate acestea ai Domnului au înlăuntrul lor bucurii pe care lumea nu le poate aprecia, experiențe ale îndurării și binecuvântării dumnezești care aduc pace și fericire.

CĂSĂTORIA LUI ISAAC

“Fratele mai mare al lui Isaac, Ișmael, era cu totul de o altă fire, de o fire dominatoare, tirană. Nesupunându-se sbiciuirilor și muștrărilor, Ișmael îi făcea multe zile amare lui Isaac, până ce după îndrumarea lui D-zeu Abraam l'a socotit ca incorigibil, refuzându-i lui și mamei sale privilegiile casei sale. (Facere 21:12 Ni se spune că și Agara, mama lui Ișmael avea un spirit batjocoritor. (Facere 16:4) Despărțirea pe care a făcut-o Abraam a fost nu numai înțeleaptă dar și trebuincioasă pentru facerea umbrei, după cum ne arată Sf. Pavel. Ișmael era de 13 ani, sau de 18 în cazul când alungarea sa s'a întâmplat, după cum cred unii, în anul al 5-lea al lui Isaac. Trebuie să ne amintim de explicația pe care ne-o dă Pavel asupra acestei întâmplări, și anume că el a fost tipic: „Agara și fiul ei Ișmael reprezenta legământul legii și pe evrei, iar Sara și cu fiul ei legământul original Abraamic și biserica vârstei evanghelice. Persecuția clasei Isaac de către clasa Ișmael a fost foarte aprinsă la întâia venire a Domnului, care a avut ca urmare alungarea clasei Ișmael, jidovii, din favoarea dumnezească și au trecut prin multe necazuri de atunci. Ne pare totuș bine că atât în umbră cât și prin cuvintele deslușite ale apostolului, vedem cum favoarea lui Dumnezeu se va reînțoarce dela dâșșii și ei se vor întoarce la dâșșul, și el îi va binecuvânta. Ne pare bine că acel timp sosește, și a început să se manifeste.

“Când Isaac a ajuns la vârsta de 40 de ani, după obiceiul timpului, Abraam i-a ales soția. Nu că acest obicei ar fi fost ceva fix sau hotărât al timpului, fiindcă în cazul fiilor lui Isaac, Iacob și Esau, aceștia și-au ales singuri femeile lor. Totuș intru cât Isaac era tipul lui Christos, tot așa mireasa lui Isaac trebuia să fie tipul bisericii. Astfel alegerea miresei tipice trebuia să se întâmple în felul cum se întâmplă alegerea miresei antitipice. Astfel după cum Abraam și-a trimis servul său ca să aleagă mireasă pentru Isaac, tot așa scripturile ne spun că Tatăl ceresc trimite spiritul său să aleagă pe aceia cari vor forma mireasa lui Christos, căci, după cum spune Isus:

„Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l trage Tatăl care m'a trimis.” Istoria alegerii miresei lui Isaac este una din cele mai frumoase istorii ale Bibliei și se potrivește chemării bisericii, astfel:

“În alegerea miresei s'a căutat statul și îndrumarea dumnezească, iar această călăuzire dumnezească s'a întâmplat prin fapte practice și nu supranaturale. Tânăra care era să fie viitoarea mireasă a lui Isaac s'a arătat foarte prietenoasă, deschisă și ospitalieră prin aceea că n'a întârziat să scoată apă pentru cămilele servului lui Abraam. Acest fapt a dovedit atât puterea ei fizică de a scoate apa precum și calitatea inimei sale. Tot astfel acei care sunt atrași de către Tatăl la Fiul trebuie să poseadă și să manifeste anumite însușiri care să corăspundă chemării și scopului urmărit. Este învederat că îndurarea lui Dumnezeu se îndreaptă către acei care sunt buni de inimă, generoși și nu sunt leneși sau care să se miște cu mare greutate. Aceste însușiri sunt de mare însemnătate în legătură cu chemarea noastră și trebuie cultivate tot mai mult în inimile și viețile noastre, iar în cazul acelor care sunt părinți ei trebuie să caute să le cultive acestea și în acei care sunt incredințați grijei lor, ținând seamă de faptul că cei astfel cultivați vor primi cu mai multă inimă deschisă binecuvântările lui Dumnezeu pe care el în curând le va aduce.

CREDINȚA REBECEI ȘI RĂSPLATA EI

“Cum servul lui Abraam a văzut pe Rebeca, însușirile și purtarea ei, el a recunoscut numai de cât că ea ar putea să corăspundă de soție pentru fiul stăpânului său—și că Domnul l'a îndrumat la dâșșă. Numai decât el a căutat să-i răsplătească bunătatea ei arătată și i-a dat o verigă de nas și două brățare, mergând cu dâșșă acasă la părinții ei, unde întâmplarea a fost istorisită întregii familii, și unde Rebeca cu consimțământul părinților, a primit propunerea de căsătorie. După aceea servul lui Abraam a scos mai multe jiuvaere și i-le-a prezentat, întorcându-se la casa stăpânului său, întâlnindu-l pe Isaac la fântâna Lahai-Roi.

“După cum Abraam oprise pe Isaac să ia de soție pe vre-una din fetele Canaaneilor și l'a mărginit la rudele lui Abraam (Facere 24:3, 4) tot așa se pune o mărginire acelor care vor fi aleși să devină mireasa lui Christos. Condițiunea este: 1) că cei aleși nu pot să fie păcătoși, să nu facă parte din lume, ci membrii ai „casei credinței”. Păcătoșii sunt chemați la pocăință, dar nu sunt chemați să devină mireasa lui Christos: numai credincioșii consacrați sunt onorați cu această chemare. 2) Numai acei care posed unele însușiri dumnezești de generozitate și amabilitate ajung în legătură cu vestea chemării. 3) Jertfa de sine a acestora le aduce numai binecuvântări dela Domnul, tipificate prin veriga de nas și brățările Rebecai. Căci nimeni nu poate primi adevărul și să-i facă vre-un serviciu fără să primească o binecuvântare dela Domnul. 4) După aceasta se dau informațiunile cu privire la bogăția harului lui Dumnezeu și invitațiunea de a deveni membrii ai miresei, femeia Mielușelului. Primirea propunerii nu ar fi cu

putință, și nici nu este cu puțință, când se manifesta întârziere sau nehotărîre în primirea ei; ea trebuie să fie primită prompt și din toată inima. Și atunci servul, spiritul sfânt, deschide tesaurele și i-le prezintă Rebecii, iar călătoria și începe. 5) Călătoria Rebecii la Isaac, condusă de către Eleazar, servul lui Abraam reprezintă întâmplările și păcătoarele individuale ale vicții noastre în călătoria pe care o facem călăuziți de spiritul sfânt, privind înainte la timpul când vom întâlni pe Mirele ceresc. Mai reprezintă și experiențele bisericii ca întreagă în cursul celor 18 veacuri, care așteaptă și speră să întâlnească pe mirele ei și să ia parte la marea bucurie a nunței, precum și la bucuriile și binecuvântările care vor urma atunci când ea va rămănea și trăi pe vecie cu Mirele ceresc. 6) După cum Isaac a eșit ca să întâlnească sosirea viitoarei sale mirese, la fântână, tot așa Christos întâlnește pe biserica sa la sfârșitul călătoriei sale pe pământ. 7) Biblia ne spune că atunci când Rebeca l'a recunoscut cine e și-a acoperit fața și s'a coborît de pe cămilă.

¹⁰Aplicând-o aceasta antitipului observăm că la sfârșitul călătoriei noastre pe pământ biserica va trece dincolo de vâl și se va coborî de pe mijloacele de călătorie ale prezentului, și va fi după aceea sub îndrumarea și călăuzirea directă și binecuvântarea Mirelui ei ceresc. Ce bucurie ce binecuvântări, ce mărire înseamnă toate acestea!

¹¹După cum Isaac n'a avut decât o singură femeie, tot așa și Christos n'are decât o singură mireasă, iar timpul prezent este timpul pentru probarea aceloră cari vor fi bine primiți pentru poziția de mireasă a Isaac-ului antitipic.

INTREBĂRI BEREANE

- A fost Isaac vre-un om însemnat între contemporanii săi? Putem aștepta să se afle și unii însemnați precum și unii care devin însemnați în urma credincioșiei lor printre aleșii Domnului? § 1, 2.
- Ce înseamnă numele Isaac? A fost Isaac un om dedat răsurilor? Pe cine a tipificat Isaac? § 3, 4.
- De ce fire a fost Ișmael? Și pentru ce a fost alungat dela casa părintească? § 5.
- De câți ani era Isaac când s'a căsătorit? Și pentru ce nu și-a ales singur mireasa și nu tatăl său? Ce tipifică aceasta? În ce chip s'a văzut călăuzirea dumnezeiască în alegerea Rebecii? § 6, 7.
- Care a fost răsplata Rebecii pentru sirguința și bunătatea arătată față de un străin? § 8.
- Pentru ce l'a oprit Abraam să nu ia de soție dintre fetele Canaaneilor? Și ce înseamnă asta? Către cine se îndreaptă chemarea evangheliei și ce răsplată aduce primirea ei? Ce reprezintă călătoria Rebecii la Isaac? Și ce reprezintă că Isaac i-a eșit înainte? Ce înseamnă că ea și-a acoperit fața și s'a coborît de pe cămilă? § 9, 10.

W. T. 1-III-'07

ISAAC ȘI FÂNTÂNILE SALE

LECȚIUNEA PENTRU 3 APRILIE

— FACERE 26:12-24 —

„Și cu veselie ve-ți scoate din izvoarele mântuirii.” — Isaia 12:3.

ABRAM a trăit în pământul Canaanului 100 de ani, murind la vârsta de 175 de ani „întru bătrânețe fericite, bătrân și sătul de viață și fu adaus la poporul său.” (Facere 25:7, 8) Isaac era la moartea tatălui său de 75 de ani, vârstă la care era și tatăl său când Dumnezeu l'a adus în pământul Canaanului. La vârsta de 40 de ani el s'a căsătorit cu Rebeca, o verișoară a sa.

¹Indată după moartea tatălui său s'a întâmplat foamete în țară, și natural, aceasta era o probă pentru dănsul după cum foametea de mai înainte a fost pentru tatăl său. Isaac se hotărî să facă și el ca tatăl său, să se mute în Egipt; dar Dumnezeu i-s'a arătat și i-a spus să nu se coboare în Egipt ci să rămână în pământul făgăduinței și il va binecuvânta acolo. Apoi Dumnezeu îi repetă legământul deja făcut cu tatăl său. Poate spre încurajarea și asigurarea lui Isaac Dumnezeu a spus lui Isaac că a devenit moștenitorul făgăduinții promisă cu jurământ, pentru că tatăl său a îndeplinit condițiile și obligațiunile cari i-au fost impuse. „Pentru că Abraam a ascultat de cuvântul meu; și a păzit ceea ce i-am dat de păzit, poruncile mele, prescrierile mele și legile mele.” — Facere 26:5.

²Isaac a rămas în Gherar-ul Filistenilor, unde Dumnezeu îi vorbise. Datorită lipsei de credință pe care

a arătat-o și tatăl său, el a făcut aceeași înțelegere cu Rebeca pe care o făcuse tatăl său cu Sara, adică să se deie drept frați și nu ca bărbat și femeie, pentru ca să nu fie omorît prin aceea că ar spune că Rebeca este soția sa. Rebeca n'a avut însă experiența pe care a avut-o Sara, dar amăgirea lor a fost totuși descoperită; căci Abimelech regele a observat glumele lui Isaac cu soția sa, și legătura lor era prea familiară de cum există între un frate și soră. Abimelech l'a mustrat pe Isaac și a aranjat ca Isaac și Rebeca să fie protejați.—Facere 26:11.

³Isaac semănă în pământul acela și fu binecuvântat de Dumnezeu; el „culese în acel an însuțit.” El avea multe turme de oi și de cirezi de boi și multe alte avuții. Filistenii îl pismuiau, și pentru a se răzbuna asupra lui i-au umplut toate fântânile săpate de tatăl său. În urmă regele Abimelech a cerut lui Isaac să-i părăsească, la care Isaac s'a învoit, dar n'a mers prea departe. El și-a săpat alte fântâni, care asemenea au fost astupate, dându-le numele dat de tatăl său. Au mai săpat fântâni în vale unde au găsit o fântână de apă vie. Filistenii s'au împotrivit dreptului său la apă, de pe urma căruia s'a născut ceartă între servitori. Ori cât a fost de prețioasă și scumpă pentru Isaac, el a lăsat-o Filistenilor. A săpat altă fântână, și atunci Filistenii s'au luptat și pentru asta.

Apoi s'a mutat mai departe, săpând altă fântână, unde a fost lăsat în pace. El a numit numele locului Rehobot, însemnând lărgime; căci avea acum lărgământ destul ca să trăiască în pace.

De aci Isaac s'a mutat mai în spre nord la Beer-Seba; și, ca și cum Dumnezeu ar fi aprobat aceasta mutare a sa, în aceeași noapte i-s'a arătat asigurându-l că va fi cu dânsul și îl va înmulți pentru tatăl său. Isaac a zidit aici un altar, și a întins corturile, și servitorii au săpat fântâna. Și Abraam tatăl său săpase aici fântână. Amândouă erau numite Beer-Seba, sau fântânile legământului. Se spune că cele două fântâni există și astăzi.

Apoi venind la dânsul Abimelech regele Filistenilor, dorind să încheie cu dânsul pacea prin o conferință și să primească dela Isaac făgăduința că nu le va face nici o stricăciune, spunând că nu i-au făcut nici un rău și l'a trimis în pace, ceea ce nu era adevărat. A mai zis „tu care acum ești binecuvântat de Iehova”. (Facere 26:29) Ei au observat și l'au recunoscut că Isaac ocupă locul tatălui său, și de aceea binecuvântarea lui Dumnezeu este cu dânsul, Isaac a făcut o înțelegere cu dânsul și Abimelech a plecat în pace.

Afară de un raport deplin cu privire la încercarea lui Isaac de a-l binecuvânta pe Esau și de a-l face moștenitorul său în contradicere cu voința cunoscută a lui Dumnezeu, și în ciuda faptului că știa despre vânzarea și cumpărarea care avuse loc între Iacob și Esau asupra dreptului de întâia naștere al acestuia, care îl nesocotia (Evrei 12:16), cele premergătoare sunt tot ce știm despre viața lui Isaac. Isaac nu părea să fi fost un om puternic; știm însă că el era un om de credință. Dumnezeu l'a făcut părtaş și moștenitor cu tatăl său Abraam în marele legământ care este instrumentul lui Dumnezeu de a împărți binecuvântările sale tuturor familiilor de pe pământ, spre a împlini speranța pe care o dăduse părechei căzute când ei au fost scoși din Eden.—Romani 8:20.

E de notat că în ambele cazuri când Dumnezeu a vorbit lui Isaac, i-a promis făgăduințele pentru că el era fiul lui Abraam, cu condiția că Abraam era și ascultător. Isaac era un om moale, om al păcii și din această pricină Dumnezeu l'a apărat, și călăuzit. Ori de câte ori Filistenii se luptau cu servii lui Isaac, în loc să continue lupta el socotia ca o indicație dela Dumnezeu să se mute mai înainte.

Că Isaac reprezintă biserica lui Dumnezeu, pe urmașii adevărați ai lui Isus, este arătat în mod limpede de către apostol când spune: „Voi însă, fraților, sunteți fii făgăduinței ca Isaac.” (Galateni 4:28) Asemănarea deosebită este asemănarea care există între nașterea lui Isaac și nașterea membrilor bisericii, a noilor creațiuni în Isus Christos. Isaac se născu prin puterea lui Dumnezeu, căci Abraam și Sara trecuse de vârsta nașterii de copii. De aceea Isaac era tipul acelor cari sunt creați prin puterea lui Dumnezeu după spirit, clasa spirituală.—Ioan 1:14; Romani 8:1.

Creaturile noi în Christos nu pot fi dezvoltate prin vre-un proces al evoluției; nici cunoștința, nici dorința, și nici dezvoltarea proprie nu ajung nimic.

Viața este darul lui Dumnezeu. A fi un discipol al lui Isus este mai mult decât a fi mișcat de dorințe bune; înseamnă lucrarea activă a spiritului lui Dumnezeu în inima și mintea lor. Nici un om nu poate să facă asta, fiind lucrarea spiritului lui Dumnezeu pe care el o dăruiește acelor care se consacrează cu trup și suflet lui.—Fapte 2:38, 39.

Mai departe grija, protecția și călăuzirea vieții lui Isaac reprezintă grija pe care Dumnezeu o are pentru ai săi, fie în mod individual, pe măsură ce unul caută să trăiască și să umble cu Dumnezeu în spirit, fie ca o asociație de consacrați care caută să reprezinte într-o lume vrăjmașă. Precum Isaac era străin în țară, tot așa este și urmașul lui Christos un drumar și străin în această lume. (Evrei 11:13; 1 Petru 2:11) Oamenii pismătoreți au încercat să nimească pe urmașii lui Isus, și o fac și astăzi asta. Satan caută distrugerea lor, și se folosește de toate mijloacele și căile pentru a-și îndeplini scopul. Dar Dumnezeu se îngrijește de ai săi și le îndreaptă cărările.

E învederat că Isaac s'a mutat în pământul filistenilor riscându-și viața după cum o făcuse și tatăl său Abraam. Dar când a ajuns acolo Dumnezeu i-a spus să rămână; și cu toate acestea când s'au ivit împrejurările care l'au forțat să se mute în altă parte el le-a socotit ca îndrumări dumnezeiești, și în loc să înceapă lupta el a căutat să urmeze acestor îndrumări. Nu este nici o bază să credem că Isaac s'a mutat din pricina că îi era frică de oamenii pământului sau din lipsă de energie; el voia pacea, și Dumnezeu l'a binecuvântat și i-a reînnoit legământul său încheiat cu Abraam.

Această lecțiune ne învață cum Dumnezeu i-a împărțit lui Isaac binecuvântările sale, și nu era gândul său să-l ferească de probe care să-i probeze credința. Și în acest scop până și pământul făgăduinții și speranței a fost atins de foame. În mintea lui Isaac trebuie că s'a ridicat întrebarea: „Poate această țară să fie pământul binecuvântat al lui Dumnezeu, și în ce măsură se poate bucura el de favoarea deosebită a lui Dumnezeu?”

Afară de asemănarea care există între Isaac și fii spirituali ai lui Dumnezeu prin Isus Christos, concepuți de spiritul său sfânt, în aceea că amândoi sunt născuți în afară de legile naturale și în aceea că păcătoșii lui Isaac sunt la fel cu ale membrilor bisericii, prin faptul că sunt binecuvântați cu binecuvântări spirituale prin Christos (Efeseni 1:3), mai este și o altă învățătură care stă în aproape legătura cu biserica lui Dumnezeu la acest timp, când cei credincioși sunt adunați la dânsul.

Această legătură se poate vedea în textul acestui articol: „Și cu veselie veți scoate apă din izvoarele mântuirii.” (Isaia 12:3) Ea se poate vedea deasemenea în însemnătatea numelui lui Isaac, care înseamnă „răs”, care îi fu dat pentru că atât tatăl său cât și mama sa răsă când li-s'a făcut promisiunea că vor naște un fiu.

Frumoasa cântare de laudă din care este luat acest text (Isaia 12), sunt cântece de laudă pe buzele po-

popului lui Dumnezeu restaurat la favoarea sa. Când cântecul este pentru „ziua aceea”, ziua favoarei Domnului către biserică, care se începe cu întoarcerea sa la dânsa. Până la întoarcerea lui Isus, poporul său nu putea decât cu mari greutate să afle adevărul, fiind ascuns sub grămezile de gunoii ale crezurilor: și nu s'a putut găsi decât puțină apă de viață în locurile pustii ale sistemelor bisericești. Cu reîntoarcerea Domnului însă s'au reîntors și plinitatea bucuriei și binecuvântării în descoperirea planului lui Dumnezeu. Biblia a fost lămurită. Poporul Domnului a început să o studieze împreună: și bucuria pe care au scos-o dintr'însa, din fântâna adevărului, cunoștința mântuirii lui Dumnezeu, le-a umplut inima cu bucurie. Această bucurie a început să vie începând cam pe la 1878, când adevărul de față a început să fie descoperit. Acei care au căutat adevărul, au avut multă bucurie în găsirea lui, și de atunci bucuria de a scoate apa adevărului din izvoarele mântuirii lui Dumnezeu a crescut din zi în zi în cantitate tot mai mare.

¹⁷ Ori de câte ori Psalmii sau profetii menționează timpul bucuriei popoului lui Dumnezeu, se va observa că ei se referă la timpul sau întâmplarea stabilirii împărăției lui Dumnezeu: căci acesta este timpul când au să se împlinească făgăduințele lui Dumnezeu popoului său care le așteaptă. Plângerea poate dura o noapte de așteptare, dar bucuria vine dimineața.—Psalm 30:6.

¹⁸ Timpul cât Domnul sau Mirele lipsește și când puterile răului pare că s'au incuibat pentru vecie, poporul lui Dumnezeu experiențează tristetea; dar cu sosirea dimineții sosește eliberarea, și răsul vine cu bucuria. Ei zic: „Când a întors Iehova captivitatea Sionului, ca cei în visuri eram. Atunci gura noastră de răs era plină, și limba noastră de cântare; atunci se zicea între popoare: lucruri mari a făcut Iehova cu aceștia.” (Psalm 126:1, 2; Psalm 47:1; 98:4-8)

Această profecție poporul Domnului a început să o vadă împlinindu-se în cazul lor când au început să iasă din Babilon.

¹⁹ Lăsarea lui Isaac în pace să petreacă la fântânile sale după ce cearta s'a terminat, precum și faptul că el era seminția făgăduită a lui Abraam, arată că el era o figură a seminției spirituale, care fapt se dovedește prin binecuvântările lui Dumnezeu asupra sa, fapt pe care Filistenii l'au recunoscut. Această ilustrație sau figură arată că va sosi timpul când Dumnezeu va da popoului său bucuria repausului și stăpânirea neconturbată asupra adevărului, apa vieții. În adevăr acesta este unul din privilegiile prezente a acelor care veghiază căile Domnului și se străduiesc ca să umble în ele conform voinței sale.

INTREBĂRI BEREANE

De câți ani era Abraam când a murit? Ce probă a venit lui Isaac îndată după moartea tatălui său? § 1, 2.

Cum și-a dovedit Isaac lipsa de credință? § 3, 4.

Care au fost experiențele lui Isaac cu Filistenii și ce spirit a dovedit? § 4.

Unde s'a mutat Isaac și ce i-a zis Dumnezeu? § 5, 6.

Ce știm despre viața lui Isaac? Era el un om puternic? § 7.

Care este asemănarea între Isaac și Biserică care face să fie tipul acesteia? § 8, 9.

Se pot crea creaturile noi dela sine? § 10.

Ce reprezintă purtarea de grijă a lui Dumnezeu asupra lui Isaac? § 11.

Cum a primit Isaac îndrumările lui Dumnezeu? § 12.

Le-a ferit Dumnezeu pe Isaac de probele credinței? § 13.

Ce asemănare există între Isaac și Biserică? § 14, 15.

În ce chip scot oamenii lui Dumnezeu apa adevărului din izvoarele mântuirii? § 16.

De ce vin asupra popoului lui Dumnezeu și momente de întristare? Care sunt cuvintele acelor care au fost scăpați din Babilon? § 18, 19.

W. T. 1-IV-'26

SCRISORI INTERESANTE

Iubiți frați:

Subsemnatul vă aduc la cunoștință că am primit necinstita și neadmirata voastră ofensă cu care mă învinovățiți. Îmi au permis a mă rectifica în fața acestei obraznice ofensă pe care mi-o aruncați în față fără sfială, ca la un hoț ordinar.

Judecați voi dacă cuvintele sfintei Scripturi induc la eroare; mai curând induceți voi în eroare poporul cu multele „frunze” tipărite și adăogate, pe care le tipăriți pentru câștig enorm, și prin care hrăniți oile cu nutreț slab, că cel bun l'ați gătat.—Ecclesiastul 12:11-12.

Va să zic ne-am înțeles.

În cât pentru sacul cu haine, nu-mi amintesc să fi purtat în viața mea sac, nici gol nici cu haine, decât cu cărți pe care vi-le-am vândut și vi-le-am achitat direct sau indirect. Suma de 1500 lei nu știu săi fi ridicat vre-odată dela cineva, afară de mici ajutoare. Dar în banca voastră (?) s'au adunat de pe urma predicării mele sute de mii lei. Și pe mulțămită am, ce recunoștință dela voi fraților? Vă felicit pe toți trei. Rog să fie publicată în revista voastră.

Fericirea să vă însoțească.

L. Petrinca

RĂSPUNSUL NOSTRU

N'am avut intențiunea să-l ofensăm pe fratele Petrinca. Cîntecul și dorința noastră este ca să-i ridicăm, să le ajutăm tuturor acelor care vor să umble în armonie cu organizația Domnului și pe căile sale. Încă de multă vreme, începând chiar din anii trecuți, unii frați ne-au tot scris cu privire la activitatea fratelui Petrinca. Unele slăbiciuni le-am știut și noi, și prin sfaturi am căutat să-l încurajăm la calea cea bună. Ba la un timp dat, pentru a-l feri de ispitele pe care le avea printre frați, i-am oferit serviciu la centrală, ca portar. A stat câteva zile și a plecat. I-am oferit ca să meargă și să se așeze într'un loc unde să lucreze. A spus că o face și a plecat în altă parte—pe la frați. I-am oferit ca să meargă cu cărți, să lucreze ca colportor și să vestească astfel evanghelia, susținându-se din munca sa. A luat câteva cărți și a plecat cu ele pe la frați. Unele din aceste cărți nici nu le-a plătit ani de-a rândul și pe altele niciodată. După cum se vede, fratelui Petrinca îi convine mai bine ca să steie pe la frați fără nici o muncă serioasă pentru evanghelie sau o răspundere pe care trebuie să o aibă un servitor adevărat al Domnului.

Fratele Petrinca spune că învinuirile aduse nu sunt ade-

vărate. Adunările pe la care a fost și care au fost păgubite de pe urma lui, pot să știe dacă Petrinca este sincer în ceea ce spune. Dorința noastră ar fi ca ele să nu fie adevărate, și el să fi recăstigat cauza Domnului.

Care este atitudinea și simțimentele lui Petrinca față de lucrarea Domnului să poate vedea și din scrisoarea de mai sus. Adecă, adevărurile răspândite astăzi prin foi și broșuri nu sunt decât niște „frunze tipărite pentru câștig enorm”, plus că de pe urma predicii sale „banca noastră” a realizat importante sute mii de lei.

După această încheiere a fratelui Petrinca, sunt astăzi zece de colportori în România care sunt milionari de pe urma vânzării cărților! Păreră de rău, că fratele Petrinca nu e și el printre aceștia. Să încerce.

STUDIERE SECERIȘULUI ȘI BĂTRÂNII

Iubiți frați:

Permiteți-mi ca să spun câteva cuvinte cu privire la propunerea voastră de a se studia „Secerișul în deaproape, și, dacă se poate, să fie studiat așa cum îl propuneți voi, și adunarea din _____, sau mai bine zis bătrânii din această adunare sunt exemplul că nu vor aceasta. În T. de V. din 1921, pag. 55, se vorbește despre: „Rânduiala de la Dumnezeu.” Toate adunările care fac parte din această organizație a lui Dumnezeu, trebuie să observe aceste rândueli.

Bătrânii adunării din _____, vreau însă altfel. Și iată cum au făcut: După alegerea lor ca bătrâni, ei s'au adunat să se sfătuiască asupra datoriei ce o au, ca aleși în fruntea adunării, după cum este arătat în T. de V. din 1923, pag. 83, § 13. La această întrunire a bătrânilor s'a făcut multă vorbărie și la urmă s'a ajuns la hotărîrea ca Duminica dimineața să aibă trei servicii: 1. Mana (versurile din Mană) și Harfa; aceasta să fie dela ora 8-9; 2) dela 9-10 să fie Biblia, adecă să se țină vorbire din Biblie; 3) iar dela 12-1 să fie „Secerișul”, și dela 1-2 iarăș predică din Biblie. Pentru Miercuri s'a hotărît Secerișul și Tabernacolul, iar Sâmbătă Secerișul și Fotodrama.

Bătrânii susțin că ei nu pot să studieze decât un singur număr din cele două care apar pe lună a Secerișului deoarece ei numai pentru unul au votat, și deci pe al doilea nu vor să-l recunoască. Două numere sunt prea mult de citit și de studiat, căci atunci nu ar putea—spun ei—se ține două vorbiri din Biblie, bucurându-se de lauda unor oameni care au zis: „Mulțămim că am văzut și la noi Biblia de două ori pe zi!” uitând sfaturile fratelui Russell că biserica este cu mult mai bine fără predici.

Păreră mea este că frații noștri bătrâni și poate că și alți frați din alte adunări, nu pot da mititeilor Domnului aceeași hrană, aceeași învățătură, aceleași explicații pe care le dă Secerișul. Aceasta nu e o dejosire la adresa lor, ci mai mult un sfat de iubire; dar nici ei nu se pot ridica acolo unde nu ajung: trebuie să steie acolo unde sunt și să lase ca lucrul Domnului să meargă așa cum este aranjat de dansul. Foarte bine spune T. de V. din 1923 pag. 84, § 13, 14 cu privire la rânduiala în adunarea Domnului.

Bătrânii noștri însă n'au voit să țină seamă de aceste sfaturi, și să bucură că pot să mulțumească pofta unor curioși cu niște versete întunecate care de multe ori rămân și mai întunecate și fără nici un folos asupra mititeilor Domnului.

După paragrafele din T. de V., pe care le-am citat mai sus, reiese că datoria bătrânilor ar fi să recomande adunării ce studii să se pună la rând. Aceasta este starea adunării din _____ și vă rugăm să ne scrieți fie în scrisoare sau prin Seceriș, cum vedeți voi de bine, dorind să

ținem pas cu organizația Domnului și astfel să ne facem părtași de binecuvântările pe care el ni le dă numai conformându-ne căilor sale.

Cu multă iubire frățescă, sunt

RĂSPUNSUL NOSTRU

Scrisoarea de mai sus este destul de grăitoare împotriva urora frați bătrâni care își iau asupra lor mai mult decât le dă Biblia sau le dă Domnul sau adunarea. Ispita de a-l întrece pe Domnul și regulile sale a ruinat pe mulți credincioși, începând încă din zilele apostolilor și până în ziua de azi. Dumnezeu își are organizațiunea sa, la care a ținut și ține din început.

Cu privire la cazul arătat în scrisoarea de mai sus, bătrânii numiți și-au luat asupra-și mai mult decât pot duce. De pildă: nu vedem ce studiu se poate face într'un singur ceas și din Harfa și din Mană, afară numai dacă se întâmplă ca în cazul unui vorbitor la o întrunire mare din Apus. Erau 6 vorbitori, și fiecare avea numai zece minute de vorbit. Vorbitorul întâi, enervat, a spus: „N'am decât zece minute de vorbit și nici nu știu de unde să încep.” Unul care îl cunoștea ce fel de vorbitor este, i-a propus: „Începe dela a noua minută.” Cam același lucru s'ar putea spune în cazul multor bătrâni, atunci când ei vreau să îngrămădească într'un singur ceas mai multe studii.

Tot la fel nu ne putem închipui cum se poate într'o singură seară să se studieze Secerișul și Tabernacolul. Pentru ce nu odată Secerișul și odată Tabernacolul? De pildă: care este folosul spiritual, căci paguba este evidentă, atunci când ți-ai umplut mintea cu ideile unui articol frumos din Seceriș, sau din Tabernacol, și apoi să începi la alt studiu care îți alungă tot ce ai învățat din studiul întâi? După părerea noastră, asemenea procedură nu este numai neînțeleaptă, dar chiar păgubitoare intereselor spirituale a adunării.

Cu privire la dorința bătrânilor de a vorbi din Biblie, este foarte laudabilă. Și nu vedem nici un motiv de ce nu s'ar putea ca ei să meargă în dreapta și în stânga ca să vorbească oamenilor despre adevăr și să desfășoare toată puterea lor de vorbire. În ce privește însă pentru adunare, părerea noastră este că o vorbire, care să nu treacă de o oră, este prea mult pe săptămână, iar în cazurile unde adunările sunt mai slabe, vorbirile să se înălțur cu totul, dacă adunarea crede că trage mai multe foloase. În studii.

Cu privire la împărțirea studiilor, noi credem că este o greșală când cred că ei pot să hotărască acetse lucruri singuri. Bătrânii nu sunt puși să dirigeze adunarea; datoria lor este să conducă adunarea după liniile trase ale organizației Domnului, și nu altfel. De pildă: în adunările care țin să lucreze în armonie cu organizațiunea Domnului, spiritul unor bătrâni adevărați este acela de a se conforma în toate conduitei generale a acestei organizații, și chiar dacă s'ar găsi unele spirite contrar acestor propuneri, datoria bătrânilor este ca să-i convingă și să arate că regula Domnului este mai frumoasă decât toate ideile oamenilor puse la oaltă. Bătrânii care fac aceasta sunt acei care dovedesc umilință și seriozitate pentru lucrul Domnului. Bătrânii nu au dreptul nici puterea ca să hotărască ce studii și ce servicii să aibă o adunare. Ei pot face adunării numai propuneri, și numai adunarea poate să hotărască ce să se studieze, câte vorbiri să fie și când.

Dacă adunarea mai sus arătată va proceda în acest fel, de sigur bătrânii nu vor avea ocaziune ca să treacă peste marginele trase lor de Biblie și de organizațiunea Domnului.